

prišel v svojem delu. Kdor govori o veličini umetnosti, a v njegovih stvarih ni sledu instinkta globine nature, ta sam ne veruje svoji besedi; zakaj v dejanju njegovem ni vsebine njegovega naziranja, govori le z razumom, intelektualno, duša je brez vere, ker ne občuti višje lepote. Pravemu umetniku čustvo zbuja nove misli, katere razmotriva, da mu postanejo jasne, in išče z njimi novih oblik, novih možnosti izražanja.

Le umetnik, ki ustvarja, more o umetnosti novega povedati, in če to zapiše, je s tem naznačeno, ne izvršeno delo umetnosti. —

XII.

Bistvo umetnosti ostane večno isto, kot je narava ista, njen duh veže njeno preteklost z bodočnostjo, nje oblika pa se spreminja, kot se spreminja zunanost življenja. —



JANKO SAMEC:

SFINGA.

Vso noč me gleda z rdeče otomane
zamišljena kot sfinga sama vâse;
jaz vpletel sem med razkuštrane lase
ji rdečo rožo, pa se še ne gane,

kot mrtev kip... Le nekam v dalje gleda
kot da bi čakala še na nekoga
nestrpna vsa; drhti v strasteh ji noga,
v očeh tli zamolčana ji beseda...

O vem, da nisem zadnji in ne prvi,
ker dolga vrsta tvojega je plena,
o zver, ljubezni nikdar sita žena!
A vendar bi vtupil se v tvoji krvi...



Neglenost se nikdar j'afm'
30/3 1924